

ածս առողի քոյոյ հանդեսազեհուԹԷդ,
 ույ զի սովաւ ըսկալ ցուք զլիկար նե
 բողուԹիս քաւուԹԷ և ԹողուԹԷ, յան
 ցանաց մերոց համայնից; և յորժամ
 դայցէ օրս կոչման մերոյ, պարզւօք
 ողորմուԹեդ քոյին առ ջնրդելք ժամա
 նիցուք երջանկիս 'ի վայելել զվառս
 երկնայինս սբ մերով Տիւ քիւ:

և Չրարեալ ուրեմս զամ, կամ զմասն
 վերոգրեցեալ աղօթից և մտածուԹեց,
 ձեացուցէ մտօք, Թէ սրբադուներդ
 կոյսն իւրով մայրականաւ դԹուքն,
 և սքն պետրոս բանալեօքն իւրօք, բա
 նան նմա զդուռն արքայուԹԷ երկնից,
 և այսպէս մտցէ 'ի ներքս մեծաւ խո
 նարհուք, ուրախացելով սրտիւ, և ա
 պաւ ինելով 'ի դուռն սբ, կրկնիցէ մերձ
 նմին դժուր, և արացէ զներգործու
 Թիս շնորհակալուԹեց, մտածելով զու
 բախուԹիս, որ ունելոցէ, յոր ժամ
 միջնորդուք արեան քի, և ապաշխա
 բուԹԷ իւրոյ մտցէ յերկինս; աստ
 ասիցէ մի հայրմեր, և ողջոյն;

Եւ ապա երթեցէ այցառնել զոր
 բու